

[Ole Henriksen]

Nu ved jeg jo ikke rigtig, hvordan socialdemokratiet vil stemme her ved tredje behandling, men jeg synes, at dette betækningsbidrag trænger til en fortolkning i retning af et svar på spørgsmålet, om man her i folketinget nu og fremover egentlig kan vedtage en lov, som f.eks. går imod Dansk Arbejdsgiverforenings ønsker. Er det rigtigt forstået, at disse to parter på arbejdsmarkedet først skal være enige, inden folketinget eller i hvert fald socialdemokratiet er indstillet på at gennemføre en ændring af loven om arbejdsretten?

Det var den ene ting. Det andet er så, at man jo heller ikke rigtig kan se, hvad socialdemokratiet mener om selve lovforslaget. Man anfører bare, at det ikke har været til høring hos parterne på arbejdsmarkedet, og det er jo rigtigt, men hvad mener man egentlig om selve lovforslaget, hvorefter organisationsansvaret på arbejdsmarkedet begrænses?

Ole Vagn Christensen (S):

Vort betækningsbidrag skal forstås, som det står skrevet, og der er i og for sig ikke nogen ny praksis her. Skal der ske ændringer omkring arbejdsretten, så skal det ske efter, at der har været foretaget et udvalgsarbejde. Her er ikke noget med, at det er Dansk Arbejdsgiverforening, der har vetoret i den forbindelse, men det, det drejer sig om, er kort og klart, at de ændringer, som folketinget lægger op til, skal underkastes et udvalgsarbejde. I øvrigt vil socialdemokratiet stemme imod det foreliggende lovforslag.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil da godt lidt mere konkret spørge socialdemokratiet: hvad vil man så gøre? Hvad vil man gøre i den situation, hvor vi ser arbejdsretten blive forsvaret, bl.a. også af LO? Verner Sørensen brugte i en tale på LOs ekstraordinære repræsentantskabsmøde det argument, at arbejdsretten er en garant for de kollektive overenskomster, og at det ikke er muligt at opretholde de kollektive overenskomster uden arbejdsretten eller et tilsvarende retssystem. I samme tale sagde Verner Sørensen også: det er en kendt sag, at vi i fagbevægelsen på ingen måde er interesseret i arbejdsretten som sådan. Det, vi er interesseret i, er de kollektive overenskomster.

Med alle de lovindgreb i arbejdsmarkedsforhold, vi har set, bliver aftalereguleringen jo imidlertid sat ud af kraft. Og senest har justitsministeren i et svar i april måned sagt, at nu er fredspligten fastslået ved lov. På den måde er arbejdsretten jo ikke længere, som LO mener, en garant for de kollektive overenskomster, men kun et rent og skært afstraffelsesinstrument, som skal dømme de arbejdere, som protesterer imod de løn- og arbejdsvilkår, som de overhovedet ingen indflydelse har haft på selv.

Hvad vil socialdemokratiet gøre i den situation? Vil man blive ved med at opretholde en arbejdsret, som dømmer arbejderne for noget, som man har besluttet sig til herinde i folketinget, eller vil man begynde at diskutere, ikke hvordan man så fjerner den med et snuptag, men hvordan man så i det mindste demonterer den?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Der er tre ting, der hænger sammen i forbindelse med det, vi her arbejder med; det er hovedaftalen, arbejdsretten og overenskomsterne. Det er helt klart, at overenskomsterne og arbejdsretten hænger meget nøje sammen, men det er lige så klart, at det hele hviler på hovedaftalen.

Jeg har forstået, at det er et spørgsmål, man er i gang med; og at man her kan finde nogle ændringer, der kan tage højde for den situation, som fru Elisabeth Bruun Olesen efterlyser i forbindelse med de indgreb, der er sket i overenskomsterne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

forkastedes, idet 17 (SF og VS) stemte for, 106 (S, KF, V, RV, CD, FP og KrF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 74:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af § 38).

Af Erik B. Smith (S) m.fl.